

Sygn. akt II UK 114/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z wniosku J. Ł.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 czerwca 2013 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 27 września 2012 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] wyrokiem z dnia 27 września 2012 r. oddalił apelację wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 23 maja 2012 r., którym oddalono odwołanie J. Ł. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W. z dnia 25 października 2011 r., odmawiającej prawa do emerytury w obniżonym wieku z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

Odwołujący się wywiódł skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a także na podstawie naruszenia

prawa procesowego w postaci art. 233 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c., art. 244 k.p.c., art. 229 k.p.c., art. 231 k.p.c. i art. 385 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na to, że jest ona oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, iż skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi w niniejszej sprawie do rozpoznania nie zawiera zaś żadnych argumentów na poparcie twierdzenia o jej oczywistej zasadności, zwłaszcza biorąc pod uwagę, że rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu”. Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje zatem skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest

usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Nie spełnia tego wymagania stwierdzenie, że Sąd II instancji nie ocenił materiału dowodowego właściwie”, w związku z czym naruszył art. 233 § 1 k.p.c., przez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i art. 328 § 2 k.p.c., „przez niewskazanie, z jakich przyczyn odmówił mocy dowodowej zeznaniom świadków i dokumentu”. Tego rodzaju oceny sformułowane dla poparcia kasacyjnych zarzutów naruszenia art. 233 § 1 i 328 § 2 k.p.c. nie mogą świadczyć o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona, skoro przepis art. 233 k.p.c. nie może być w ogóle przedmiotem zarzutów wypełniających drugą podstawę kasacyjną (art. 398³ § 3 k.p.c.), a przekonanie o oczywistej zasadności skargi odnośnie do zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. nie jest możliwe bez wykazania, iż wady uzasadnienia wyroku są tego rodzaju, że uniemożliwiają kontrolę kasacyjną orzeczenia, bowiem tylko wtedy taki zarzut mógłby spowodować uwzględnienie skargi. W motywach wniosku brak jest zaś argumentów świadczących o tym, że doszło w sposób oczywisty do tak postrzeganego naruszenia art. 328 § 2 k.p.c.

O oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie świadczy też stwierdzenie, że „Sąd II Instancji naruszył również przepis art. 244 k.p.c., art. 229 k.p.c., art. 231 k.p.c., poprzez pominięcie dokumentu (zaświadczenie lekarskie), którego prawdziwości strona przeciwna nie kwestionowała, a który wydany przez powołaną do tego osobę jest dowodem na to, co jest w nim poświadczane”. Wskazane przepisy dotyczą bowiem postępowania przed Sądem pierwszej instancji, a tym samym nie mógł ich naruszyć Sąd odwoławczy, a ponadto, z powyżej przytoczonego stwierdzenia nie wynika, jakie znaczenie ewentualne uchybienie tym przepisom miałoby dla rozstrzygnięcia sprawy, w sytuacji, gdy oparcie skargi na zarzucie naruszenia przepisów postępowania wymaga wykazania istotnego wpływu takiego uchybienia na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). Z tych samych przyczyn za wykazanie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie może być uznany wywód, w którym skarżący podniósł, że „Sąd I instancji nie dopuścił

dowodu z zeznań świadka W. N. – pracownika BHP i Z. N., których przesłuchanie mogło wyjaśnić istniejące rozbieżności pomiędzy dokumentami, a rzeczywiście świadczoną przez pracowników pracą, a Sąd II Instancji odmowę tę zaakceptował”, nawet pomijając brak przytoczenia przepisu, który w ten sposób miał doznać naruszenia.

Nie ma też możliwości uznania, że doszło nie tylko do oczywistego, ale w ogóle naruszenia art. 385 k.p.c. Przytoczony przepis jest bowiem adresowany do sądu drugiej instancji i przesądza o tym, w jaki sposób ma on rozstrzygnąć sprawę, jeżeli stwierdzi, że apelacja jest bezzasadna. O jego naruszeniu mogłaby być zatem mowa jedynie wtedy, gdyby Sąd Apelacyjny stwierdził, że apelacja jest zasadna, a jej nie uwzględnił, czego skarżący nie zarzuca. Natomiast sąd drugiej instancji nie narusza art. 385 k.p.c., jeżeli oddali apelację na podstawie oceny, że jest ona bezzasadna, niezależnie od twierdzenia strony, iż była zasadna (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 1997 r., I PKN 403/97, OSNP 1998 nr 20, poz. 602, czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2000 r., I PKN 711/99, OSNP 2002 nr 1, poz. 13).

Jak już powiedziano, dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Dla uznania, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona nie jest zatem wystarczające twierdzenie skarżącego, że tak jest. Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika bowiem konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Nie spełnia tego wymagania stwierdzenie, że „Sąd Apelacyjny dopuścił się oczywistego naruszenia przepisów prawa materialnego – art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń

Spółecznych (...) w związku z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (...) – poprzez odmowę przyznania wnioskodawcy prawa do świadczenia”.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.

aw